1 Corinteni - Comentarii Jean Koechlin

O adunare numeroasă fusese formată la Corint prin slujba lui Pavel (Fapte 18.10); şi apostolul, tot atât de fidel ca păstor pe cât de zelos ca evanghelist, continuă să vegheze asupra ei cu o grijă plină de afecţiune (comp. cu 2 Corinteni 11.28). Le scrie din Efes această primă scrisoare, adresată în acelaşi timp către „toţi cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos“ (v. 2). Dacă facem parte dintre aceştia, ea este deci şi pentru noi.Pavel a primit de la Corint veşti neplăcute. În această adunare se iviseră diverse dezordini. Înainte însă de a aborda aceste subiecte dureroase, le aduce aminte acestor credincioşi de bogăţiile lor spirituale, atribuindu-le harului lui Dumnezeu (v. 4,5). Pentru a putea aprecia mai bine responsabilitatea noastră şi pentru a lua mai în serios viaţa creştină, să încercăm din când în când să facem bilanţul inestimabilelor noastre privilegii. Şi să ştim să-l mulţumim Domnului, aşa cum face aici apostolul.Prima mustrare adusă adunării din Corint este cu privire la dezacordurile dintre ei – tendinţă care ne pândeşte şi pe noi uneori! Ei urmau un om (Pavel, Apolo, Chifa şi Hristos, pe care-L considerau un învăţător mai bun decât alţii: Ioan 3.2), în loc să fie uniţi în comuniunea cu „Isus Hristos, Domnul nostru“, Fiul lui Dumnezeu (v. 9). Fie ca această comuniune să fie întotdeauna partea noastră! (1 Ioan 1.3).

Pentru noi, „care suntem mântuiţi“, „cuvântul crucii“ (v. 18) este puterea lui Dumnezeu. Pentru cei care nu au însă viaţa divină, ea nu este decât nebunie. Tot ceea ce semnifică crucea: moartea unuia drept impusă de dreptatea lui Dumnezeu, iertarea gratuită pentru păcătoşi, punerea deoparte a omului natural, sunt tot atâtea adevăruri care se ciocnesc de raţiunea omenească. Dacă, dimpotrivă, se prezintă minuni şi lucrări spectaculoase, un ideal nobil însoţit de o morală care cere eforturi… la momentul potrivit, acest gen de religie nu şochează pe nimeni. Dar iată că pe toţi înţelepţii, cărturarii, certăreţii, pe scurt spiritele puternice ale acestui secol… şi ale tuturor secolelor, versetul 18 îi aşază într-o comună şi înspăimântătoare încadrare: „cei care pier“.Şi, într-adevăr, printre răscumpăraţii Domnului „nu sunt mulţi înţelepţi, nu mulţi puternici, nu mulţi de neam ales…“ (v. 26). Pentru că acestora le-ar fi foarte greu să devină „ca nişte copilaşi“ (Matei 18.3; 11.25)! Pentru a fi glorificat, Dumnezeu alege ce este slab, josnic, dispreţuit, şi aşa sunt estimaţi creştinii de către cei din lume. Ce contează însă valoarea lor prin ei înşişi, câtă vreme ei sunt în Hristos şi El este pentru ei: putere,… înţelepciune,… şi dreptate şi sfinţenie şi răscumpărare (v. 24,30)!

Ştim că, în lume, un dar de orator, o vădită superioritate, şi „cuvintele convingătoare ale înţelepciunii“ (v. 4) pot fi suficiente ca să asigure triumful aproape în orice cauză. Pentru a transmite însă credinţa, Dumnezeu nu S-a folosit de aceste aptitudini omeneşti, nici de abilităţile propagandei (v. 4,5). Pavel, în ciuda învăţăturii sale, nu s-a făcut remarcat la Corint nici prin înţelepciunea sa, nici prin cultura sa, nici prin talentul său de a vorbi convingător. El şi-ar fi contrazis învăţătura, deoarece crucea lui Hristos, pe care el o propovăduia, înseamnă tocmai sfârşitul lucrurilor cu care se făleşte omul. Departe însă de a fi cumva în pierdere, credinciosul a primit deopotrivă lucrurile nevăzute, „dăruite de Dumnezeu“, precum şi mijlocul de a le discerne şi de a-şi însuşi aceste daruri: Duhul Sfânt, singurul Reprezentant pe care Dumnezeu Îl foloseşte pentru a-Şi transmite gândurile (v. 12). La ce poate sluji o partitură muzicală, fără instrumentul la care să fie interpretată, o casetă sau un disc, fără aparatul care să permită să fie ascultate? Şi care ar fi efectul celui mai frumos concert asupra unui public compus din oameni complet surzi? Tot aşa, limbajul Duhului este de neînţeles pentru „omul natural“ (omul sufletesc, animat numai de sufletul său creat, fără învăţătura şi puterea Duhului Sfânt). Din contră, „cel spiritual“ poate primi „cele spirituale prin mijloace spirituale“ (v. 13-15).

Absorbiţi de diviziunile lor, corintenii nu făcuseră niciun progres. Semănau cu nişte şcolari codaşi care-şi disputau profesorul «cel mai savant» sau sala de clasă cea mai frumoasă. Pavel le afirmă că a se ocupa de slujitori mai degrabă decât de învăţătura lor era o copilărie şi o dovadă că tot fireşti rămâneseră (v. 3). De câte ori nu confundăm şi noi adevărul cu acela care îl prezintă: De exemplu, dacă îl ascultăm pe un astfel de slujitor al lui Dumnezeu având ideea preconceputăcă el nu ne poate învăţa nimic, atunci vom primi… exact ce ne-am aşteptat!Apostolul vorbeşte apoi despre responsabilitatea celui care zideşte. În lucrarea lui Dumnezeu, privită ca un ogor de semănat sau ca o clădire, fiecare lucrător are o activitate proprie. Poate aduce materiale (adică diferite aspecte ale adevărului) care să zidească sufletele, prezentându-le: dreptatea lui Dumnezeu (aurul), răscumpărarea (argintul), gloriile variate ale lui Hristos (pietrele scumpe). Sub aparenţa unui mare volum de lucru însă, poate zidi şi cu lemne, fân, paie… lucrare care nu va rezista deloc la foc. Da, „fiecare să ia bine seama cum (nu cât) zideşte“ (v. 10) pe această temelie unică şi nepieritoare: Isus Hristos!

Alături de lucrători adevăraţi care pot face o lucrare rea (v. 15), există falşi slujitori care strică (sau distrug) templul lui Dumnezeu, acest templu care este sfânt ca şi Cel care locuieşte în el. Şi noi de asemenea suntem sfinţi – aminteşte apostolul (v. 17). Nimeni să nu-şi facă iluzii nici cu privire la ce este, nici cu privire la ce face (v. 18). Înţelepciunea lumii este nebunie pentru Dumnezeu, iar înţelepciunea lui Dumnezeu, nebunie pentru lume (v. 19). Şi una şi cealaltă se apreciază în funcţie de ţelul urmărit. Omul natural îl consideră vrednic de milă pe creştinul care – estimează el – sacrifică pentru un viitor neclar şi nesigur avantajele şi plăcerile clipei prezente. De am putea fi toţi atinşi de acest gen de nebunie! Ce sunt de altfel mizerabilele deşertăciuni cu care ne-am putea mândri, faţă de ceea ce noi posedăm deja? Toate lucrurile sunt ale noastre, afirmă Pavel; ele sunt ale noastre, pentru că noi suntem ai lui Hristos, Căruia Îi aparţin toate. Sub dependenţa de El, noi ne putem folosi de „toate“ pentru serviciul Său. Ceea ce contează cel mai mult pentru oricine este să fie „găsit credincios“ (cap. 4.2). Pentru că fiecare este un administrator, mai mic sau mai mare, şi fiecare, în această calitate, îşi va primi lauda nu din partea fratelui său, ci din partea Aceluia care citeşte inimile (v. 5; vezi 2 Timotei 2.15).

Care alta era rădăcina certurilor de la Corint, dacă nu mândria? (Proverbe 13.10). Fiecare se fălea cu darurile lui spirituale şi cu ce cunoştinţe avea (cap. 1.5), uitând că pe toate le primiseră numai prin har. Pentru a putea rămâne smeriţi, să ne aducem întotdeauna aminte de versetul 7: „Ce lucru ai tu, pe care să nu-l fi primit?“.În plus, a se umfla astfel de vântul propriei importanţe înseamnă a dori altceva decât pe „Isus Hristos răstignit“ (cap. 2.2), înseamnă «a împărăţi» de acum, deşi este scris: dacă răbdăm (acesta este prezentul), „vom şi împărăţi împreună cu El“ (2 Timotei 2.12). Pavel, de partea sa, n-a inversat lucrurile. Accepta de bunăvoie să ia locul, pentru momentul prezent, de „gunoiul lumii“, de „lepădătura tuturor“ (v. 13), loc cu care prea puţini creştini ştiu să se împace. Cunoscând însă că mergea spre adevărata fericire, îi roagă pe corintenii lui cei dragi să-l urmeze pe un astfel de drum. El era tatăl lor spiritual (v. 15) şi dorea ca ei să-i semene, aşa cum copiii seamănă cu părinţii lor. Dacă avertismentele sale nu ar fi fost însă ascultate, el era gata, atunci când ar fi venit la ei, să folosească „nuiaua“, adică să-i corecteze cu severitate, datorie de tată de care el se va achita, spre folosul copiilor lui „preaiubiţi“ (v. 14).

Apostolul abordează acum un subiect deosebit de dureros. Pe lângă diviziuni supărătoare, în adunarea din Corint era un grav păcat moral care, deşi comis de un singur individ, păngărea întreaga adunare (comp. cu Iosua 7.13…). Dar acest germene al răului, acest „aluat“, care ar fi trebuit să-i arunce pe corinteni în mâhnire şi încurcătură, nu-i împiedică să se laude. Este ca şi cum un om atins de lepră s-ar preface că nu ştie de boală şi şi-ar ascunde rănile sub haine superbe. În numele Domnului, apostolul cere curăţie şi adevăr (v. 8). Nu ezită să expună răul

fără menajament. Înaintea oricărei slujbe sau mărturii creştine, trebuie făcută rânduială în conştiinţă. Şi sfinţenia cere de la cei credincioşi atât să se abţină de la rău în umblarea lor personală, cât şi să stea departe de cei care, deşi îşi iau frumosul nume de copii ai lui Dumnezeu, totuşi trăiesc în păcat (v. 11). Care este motivul principal pentru care, atât ca indivizi, cât şi ca adunare, trebuie să ne ferim de orice comuniune cu răul şi de orice abordare a răului cu uşurinţă? Nu superioritatea noastră faţă de alţii, ci valoarea infinită a jertfei care a făcut ispăşirea păcatelor noastre (v. 7)!

La Corint exista şi o altă dezordine. Fraţii ajunseseră până acolo încât îşi purtau neînţelegerile în faţa tribunalelor acestei lumi. Tristă mărturie, într-adevăr! Apostolul îl mustră în egală măsură atât pe cel care n-a suferit nedreptatea, cât şi pe cel care a comis-o. Apoi el derulează principalele vicii obişnuite la păgâni şi declară cu solemnitate că nu poţi să fii mântuit şi să trăieşti în continuare în nelegiuire.„Şi aşa eraţi unii dintre voi“, spune el în concluzie (v. 11). Dar iată şi ce a făcut Dumnezeu: v-a spălat, v-a sfinţit, v-a îndreptăţit! Oare a făcut-o ca să vă murdăriţi din nou?Odată înlăturat păcatul, nimic nu este interzis… dar orice lucru poate să pună stăpânire pe mine, dacă nu veghez (v. 12). «Răul nu este în lucruri, ci în dragostea pentru lucruri, care se află în inimă» (J.N.D.).Versetele 13-20 se referă la curăţie. De ar putea fi gravate acestea în special în inima tânărului creştin, atât de expus poftelor cărnii! Propriul său trup nu-i mai aparţine. Dumnezeu l-a răscumpărat ca să-l facă, pentru Hristos, un mădular al trupului Său (v. 15) şi, pentru Duhul Sfânt, un templu care trebuie să fie sfânt cum este Locatarul său divin (v. 19).

După ce în capitolul 6.13-20 i-a prevenit pe credincioşi asupra pericolului necurăţiei, apostolul, răspunzând la întrebări care i-au fost puse, vorbeşte în capitolul 7 despre un drum pe care credinciosul se poate angaja cu aprobarea Domnului: cel al căsătoriei. Tânărul creştin care şi-a îndreptat calea după Cuvânt (Psalmul 119.9) va trebui mai mult ca oricând să continue să aştepte îndrumarea Lui pentru această hotărâre capitală.Instrucţiunile sunt date apoi fie direct prin inspiraţie de la Domnul, fie din partea apostolului, ca rod al experienţei lui, pentru a-i ajuta pe aceia pentru care căsătoria ridică dificultăţi: în special un frate sau o soră având soţia sau soţul necredincios. Să remarcăm că versetul 16 se adresează unui credincios care era deja căsătorit atunci când s-a întors la Dumnezeu, nu unuia care nu a ascultat de îndemnul din 2 Corinteni 6.14.„Aţi fost cumpăraţi cu un preţ“, repetă versetul 23 (cap. 6.20). Ceea ce noi avem plătit de suferinţele Domnului Isus pentru a fi smulşi de sub puterea lui Satan şi a lumii, acesta este marele motiv pentru a nu ne mai aşeza din nou acolo. Pentru a-L servi, Domnul vrea bărbaţi şi femei libere. El însă este Cel care a ales condiţiile în care vrea să-l slujească fiecare: ţara, mediul social, relaţiile de serviciu. Înainte de a decide să schimbăm ceva – nu contează ce anume – trebuie să fim siguri că este exact după voia Sa.

A fi fără griji cu privire la lucrurile pământeşti, a avea inima ocupată exclusiv de interesele Domnului, căutând cum să placă Lui, a fi preocupat cu lucrarea pentru El fără distragere – iată avantajul slujitorului lui Dumnezeu care este necăsătorit, în raport cu cel căsătorit! Trebuie însă, ca şi Pavel, să fi primit aceasta ca un har.În capitolul 8, Pavel se ocupă de cărnurile de la măcelărie, adesea oferite pe altarele păgâne înainte de a fi vândute pe piaţă. Pentru mulţi, acestea ridicau probleme de conştiinţă (comp. cu Romani 14). La noi în ţară, această problemă nu mai este de actualitate, însă îndemnurile de aici se aplică în toate cazurile în care riscăm să contrariem (să impresionăm în sens negativ) pe un alt credincios: un frate pentru care a murit Hristos.Câte lucruri cunoşteau corintenii! „Nu ştiţi că …?“ le repetă necontenit apostolul (vezi cap. 6.2,3,9,15,19…). La ce le folosea însă această cunoştinţă? Numai la a se îngâmfa! Şi noi suntem pândiţi de acelaşi pericol, noi, care cunoaştem adesea atâtea adevăruri cu mintea, mai degrabă decât cu inima. Pentru ca cineva să cunoască „cum trebuie să cunoască“ este nevoie să-L iubească pe Dumnezeu (v. 3). Şi, iubindu-L, să pună în practică ceea ce are privilegiul să ştie (Ioan 14.21,23).

Umflaţi prin darurile şi prin cunoştinţele lor, unii oameni îşi atribuiseră un loc cu greutate în adunarea din Corint. Şi, cum pentru a te ridica singur impune întotdeauna a-i înjosi pe alţii, ei veniseră să conteste autoritatea apostolului, adică pe cea a lui Dumnezeu. Pavel se vede prin aceasta nevoit să-şi justifice slujba şi purtarea. A evanghheliza era datoria sa, primită din gura Domnului, iar el nu se împotrivise viziunii cereşti (Fapte 26.17-19). Iudeilor, el le prezenta pe Dumnezeul lui Israel, responsabilitatea lor în respingerea Salvatorului, pe Fiul lui David şi iertarea de păcate (Fapte 13.38…). Celor dintre naţiuni, idolatri, le vorbea despre Dumnezeul unic, plin de răbdare faţă de făptura Lui, căreia îi porunceşte să se pocăiască (Fapte 17.22…). Pavel avea neîncetat înaintea ochilor preţul care avea să încununeze eforturile sale: toate sufletele salvate prin lucrarea sa (1 Tesaloniceni 2.19; Filipeni 4.1). Îndreptat spre ţintă, el aleargă ca un atlet pe stadion, disciplinându-şi cu stricteţe trupul, negândindu-se decât la victorie. Campionul sportiv nu are însă înaintea lui decât o glorie efemeră, lauri care mâine vor fi uscături (v. 25). Alergarea noastră creştină are ca miză o cunună care nu se veştejeşte. Să alergăm fiecare în aşa fel încât s-o câştigăm (v. 24)!

Derulând exemplul lui Israel, Pavel ne ajută să evaluăm copleşitoarea responsabilitate a creştinilor de nume. Priviţi din afară, ei au avut parte de binecuvântări spirituale de excepţie: Domnul Hristos, lucrarea Sa, Duhul Său, Cuvântul Său… (v. 3,4). Dumnezeu însă (privind înăuntru) nu poate găsi plăcere în cea mai mare parte dintre ei, pentru că le lipseşte credinţa (v. 5; Evrei 10.38). Prin istoria poporului în pustiu, Duhul lui Dumnezeu ne dă un trist exemplu despre ceea ce inimile noastre sunt în stare să producă, chiar sub mantaua creştinismului: pofte, idolatrie, cârtiri… El ne avertizează solemn cu privire la ce «răsplată» au aceste roade ale cărnii – deşi harul lucrează în favoarea celui credincios. Ori Ispititorul tocmai acest rău, care este activ în noi, caută să-l facă să se manifeste, prin ofertele lui, ca să ne facă să cădem. Şi aceasta cu siguranţă în momentul când ne-am putea crede pe picioare prin forţe proprii (v. 12). Dar „Dumnezeu este credincios“: ce încurajare să ne gândim la aceasta! Cunoscându-ne slăbiciunea, El nu-i va permite lui Satan să ne ispitească mai mult decât poate fiecare îndura (vezi Iov 1.12; 2.6). El a pregătit înaintea încercării o ieşire victorioasă (v. 13). Să ne sprijinim pe aceste promisiuni de fiecare dată când se prezintă vrăjmaşul. Da, Dumnezeu este credincios!

Comuniunea cu Dumnezeu, partea binecuvântată a celui credincios, exclude orice participare cu idolatria, sub formele ei atât de rafinate. La „masa Domnului“, comuniunea îşi găseşte expresia ei cu totul specială (v. 21). Cei care iau parte la pahar şi la pâine sunt în principiu toţi răscumpăraţi ai Domnului, fără a fi, departe de asta, toţi cei răscumpăraţi ai Domnului. Totuşi, noi îi vedem, prin credinţă, reprezentaţi într-o singură pâine, semn vizibil că este un singur trup. El exprimă această unitate a Bisericii pe care lumea religioasă pretinde că vrea să o realizeze, … deşi ea există deja!Dacă eu nu caut propriile mele interese, câte momente devin atunci disponibile pentru interesele altora, altfel spus, pentru cele ale lui Isus Hristos (comp. cu Filipeni 2.21)! Iar a căuta interesul fratelui meu nu înseamnă numai a mă îngriji de bunăstarea lui, ci înseamnă în aceeaşi măsură a mă gândi la conştiinţa lui. Înseamnă a face anumite lucruri pentru el şi a mă abţine de la a face altele. Astfel voi fi determinat să-mi pun mereu întrebarea: în ocazia prezentă, am eu libertatea să aduc mulţumiri? Ceea ce fac în acest moment, inclusiv simplul „fie că mâncaţi, fie că beţi“ (v. 31; în contrast cu v. 7), este sau nu spre gloria lui Dumnezeu?

Puţine porţiuni din Biblie au făcut obiectul atâtor contestaţii, ca învăţăturile acestor capitole (v. 16). De ce oare apostolul – sau mai degrabă Duhul Sfânt – se ocupă de lucruri în aparenţă mărunte, cum ar fi faptul ca o femeie să poarte părul lung sau ca ea să se acopere în anumite situaţii? Trebuie mai întâi să ne amintim că, pe de o parte, creştinismul nostru nu constă din câteva acţiuni remarcabile împlinite din când în

când, ci dintr-un ansamblu de detalii care ţes viaţa noastră zi de zi (Luca 16.10), iar pe de altă parte, că Dumnezeu este suveran şi că n-a ţinut să ne dea motivul pentru tot ce ne cere prin Cuvânt. A asculta fără a comenta este singura ascultare autentică. Astfel, aceste instrucţiuni sunt un fel de test pentru fiecare femeie sau tânără creştină. Este ca şi cum Domnul le-ar întreba: Faci tu aceasta pentru Mine? Ai tu pe inimă să arăţi, prin acest semn exterior, dependenţa şi supunerea ta, sau faci să treacă pe primul loc cerinţele modei ori ale comodităţii?De asemenea, să nu uităm acest fapt solemn, că lumea nevăzută a îngerilor observă în ce fel răspund cei credincioşi gândului lui Dumnezeu (v. 10). Ce privelişte le oferim noi?

La Corint erau partide. Chiar şi în strângerile laolaltă se făceau simţite. Cei bogaţi îi umileau pe cei săraci, provocându-le gelozia. Lucru încă şi mai grav, cina, confundată cu o agapă (masă în comun), era luată de către mulţi în mod nedemn. Este ocazia pentru apostol de a aminti ceea ce Domnul i-a revelat lui într-un mod special. Cina este sfânta comemorare a lui Hristos care S-a dat pentru noi – o comemorare care cu siguranţă vorbeşte inimii fiecărui participant în parte, însă care proclamă şi într-un mod universal (tuturor) acest fapt capital: Domnul a trebuit să moară! Şi, până la întoarcerea Lui, noi suntem invitaţi să vestim această moarte a Domnului în limbajul atât de măreţ şi atât de simplu care ne-a fost arătat.De asemenea, acest memorial vorbeşte conştiinţei celui credincios. Pentru că moartea lui Hristos semnifică condamnarea păcatului! A lua cina fără ca mai întâi să ne fi judecat ne expune deci (pe pământ) efectelor acestei condamnări. Astfel se explică slăbiciunea celor mai mulţi de la Corint (şi poate a celor mai mulţi dintre noi), boala, moartea chiar, care îi lovise pe unii (v. 30). Cu toate acestea, teama nu trebuie să ne ţină la o parte (v. 28). Ea poate şi trebuie să se împace cu un răspuns entuziast dat Aceluia care a spus: „Faceţi aceasta spre amintirea Mea“ (v. 24,25).

Vorbind despre strângerile adunării, apostolul a acordat cel dintâi loc celebrării cinei (cap. 11.20-34). Numai după aceea expune daruri şi slujbe având în vedere zidirea. Să nu uităm că închinarea este, dintre toate strângerile, cea mai importantă.Pavel le aminteşte acestor foşti idolatri că ei fuseseră odinioară antrenaţi („duşi“) de duhuri satanice (v. 2). Ce schimbare! În prezent, Duhul lui Dumnezeu este cel care dirijează, lucrând în ei cum Îi place, prin darurile pe care le împarte (v. 11). Apostolul enumeră aceste daruri, precizând că ele sunt date în vederea întrebuinţării. Şi, pentru a ilustra deopotrivă unitatea Bisericii şi diversitatea slujbelor, ia exemplul corpului uman: compus din multe mădulare şi organe care nu pot funcţiona nici unul fără celălalt, el constituie totuşi un organism unic, condus de o singură voinţă, aceea pe care capul o transmite fiecărui mădular. Aşa este şi trupul lui Hristos. Deşi are numeroase mădulare (tot atâtea câţi credincioşi), este animat de un singur Duh, pentru a împlini o singură voinţă, cea a Domnului, care este Capul (Efeseni 4.15,16). Noi nu avem deci de ales nici activitatea noastră (v. 11), nici locul unde trebuie să o exersăm (v. 18).

Ce subiect uimitor este, fără a căuta prea departe, trupul pe care noi îl „locuim“! „Te voi lăuda că m-ai făcut într-un mod uimitor şi admirabil“, strigă David în Psalmul 139.14. Într-adevăr, ce diversitate şi în acelaşi timp ce armonie în acest ansamblu complex de mădulare şi de organe, în care până şi cel mai mic are menirea sa şi funcţia sa proprie! Ochiul şi degetul cel mic, de pildă, nu pot ţine loc unul de altul. Degetul acesta mic însă permite înlăturarea pulberii venite să irite ochiul. Dacă un singur organ funcţionează parţial sau abătut de la normal (dereglat), corpul în întregime va fi mai curând bolnav (decât sănătos).Toate acestea îşi au echivalentul în Biserică, trupul lui Hristos, care nu este o organizaţie, ci un organism viu. „Mădularele … care par a fi mai slabe sunt necesare“ (v. 22) şi fiecare trebuie să fie atent să nu dispreţuiască nici funcţia lui proprie (v. 15,16), nici pe cele ale altora (v. 21). O creştină în vârstă sau infirmă, prin rugăciunile ei, printr-un cuvânt la momentul potrivit sau printr-o încurajare materială, va susţine poate zelul unui evanghelist sau al unui păstor. Astfel, ceea ce fiecare a primit, să folosească pentru alţii, „ca buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu“ (1 Petru 4.10).

După diferitele mădulare ale trupului lui Hristos: picior, mână, ureche, ochi… ale capitolului 12, este ca şi cum am găsi inima, în capitolul 13. Rolul ei este de a însufleţi şi de a încălzi toate celelalte organe. Remarcăm că dragostea nu este un dar printre cele ale capitolului 12, ci mobilul necesar exercitării tuturor darurilor. Este „o cale“ deschisă la toate şi care conduce spre toate (cap. 12.31). Din moment ce o cale este făcută pentru a merge pe ea, dragostea nu se cunoaşte cu adevărat decât prin experienţă. De aceea, acest capitol minunat nu ne dă nicio definiţie. El întocmeşte o listă – nu închisă, dar suficientă pentru a ne umili profund – a tot ceea ce face dragostea, dar, mai presus de asta, a ceea ce nu face ea. Această cale a fost cea a lui Hristos aici, jos; şi remarcăm că Numele Său poate fi substituit cuvântului dragoste în acest capitol fără să-i schimbăm sensul (vezi 1 Ioan 4.8). În cunoştinţele noastre în legătură cu lucrurile încă nevăzute, totul este incomplet, confuz, şubred. Curând însă vom vedea „faţă către faţă“ (v. 12). Atunci Salvatorul nostru, care ne-a cunoscut profund, ne va face să intrăm în întreaga cunoaştere a Lui Însuşi (Psalmul 139.1…). Şi dragostea nepieritoare va fi perfect şi etern satisfăcută în inima noastră şi în a alor Săi.

Mulţi se plâng de slăbiciunea actuală cauzată de lipsa de daruri în adunări. Doresc ei însă arzător darurile, aşa cum versetul 1 îi invită să o facă? Domnul poate Şi-a propus să vă încredinţeze un astfel de dar şi amână pentru a face descifrabilă în voi această dorinţă arzândă. Cereţi-l Lui … în acelaşi timp cu smerenia care vă va împiedica să vă făliţi cu acest dar; nu este pentru voi, ci pentru Adunare (v. 12). Corintenii, cu siguranţă, se foloseau de darurile lor pentru propria glorie, iar din aceasta rezulta cea mai mare dezordine. Apostolul îi aduce la o dreaptă apreciere a lucrurilor, arătându-le că darul cu care se lăudau ei cel mai mult, cel al limbilor, era, de fapt, un dar nu atât de însemnat (v. 5). Darul profeţiei, în schimb, era – şi rămâne – de dorit în mod deosebit. El nu mai cuprinde, ca altădată, revelarea viitorului, ci slujeşte la zidire, la îndemnare, la mângâiere…Versetul 15 ne aminteşte că, pentru a ne ruga, ca şi pentru a cânta, este nevoie de o participare a minţii. Noi, care suntem adesea atât de distraţi în prezenţa Domnului, să ne gândim la ce exprimăm înaintea lui Dumnezeu; şi să punem în aplicare meditaţia în profunzime, având duhul nostru condus de Duhul Sfânt.

Darul limbilor era dat nu pentru zidirea Adunării, nici pentru evanghelizare, ci pentru a-i convinge pe iudeii necredincioşi (pe acest popor) că Dumnezeu oferea naţiunilor harul (v. 21,22) – demonstraţie care nu mai este necesară astăzi! Ori zidirea este cuvântul cheie al acestui capitol, piatra de încercare la care trebuie supusă orice activitate: ceea ce mi-am propus să spun sau să fac este în mod real spre binele fraţilor mei? (Efeseni 4.29). De altfel, dacă eu am în vedere folosul lor, voi găsi în aceasta întotdeauna şi o binecuvântare pentru mine. În schimb, dacă mă gândesc la interesul meu sau la gloria mea, va urma în final o pierdere atât pentru alţii, cât şi pentru mine (cap. 3.15).Două alte condiţii ocupă un loc de frunte în viaţa Adunării: „cum se cuvine şi cu ordine“ (v. 40). Ele impun reguli practice care ating bunul simţ (v. 26-33) sau rânduiala divină (v. 34,35). Apostolul nu dorea ca fraţii din Corint să fie neştiutori (cap. 12.1). Totuşi, dacă vreunul neglijează (sau „nu vrea“) să se instruiască cu privire la subiectele privind Adunarea, ei bine!, să rămână neştiutor (v. 38). Dumnezeu este Dumnezeul păcii (v. 33) şi doreşte ca Adunarea, reflectând propriile Sale caractere, să fie locul unde să poată aduce neconvertiţi care vor recunoaşte acolo prezenţa Sa (v. 24,25).

O gravă problemă rămânea de lămurit: câteva persoane din Corint negau învierea. Pavel arată că nu poţi să te atingi de această doctrină fără să răstorni întreg edificiul credinţei creştine. Dacă nu există înviere, Hristos Însuşi n-a înviat; lucrarea Lui n-a primit aprobarea lui Dumnezeu; moartea rămâne neînvinsă şi noi suntem tot în păcatele noastre. În acest caz, Evanghelia nu mai are niciun sens şi credinţa noastră şi-a

pierdut orice temei. Viaţa de renunţări şi de separare a creştinului devine absurdă, iar dintre toţi oamenii, el este cel mai de plâns, pentru că şi-a pierdut deopotrivă viaţa prezentă şi viaţa veşnică.Dumnezeu fie binecuvântat, nimic din toate acestea! „Domnul a înviat cu adevărat!“ (Luca 24.34). În faţa importanţei acestui adevăr înţelegem de ce Dumnezeu a avut atâta grijă să-l întărească. În primul rând prin Scripturi (v. 3,4). Apoi prin martori care nu pot fi respinşi nici prin calitatea lor: Chifa, Iacov, Pavel însuşi (în timp ce se declară nevrednic), nici prin numărul lor: în jur de cinci sute de fraţi, care puteau fi încă întrebaţi. Şi, fără îndoială, mai mult de un cititor, fără să-L fi văzut încă pe Domnul Isus cu ochii săi, a experimentat pentru el însuşi că Salvatorul său este viu (comp. cu Iov 19.25).

Hristos înviat n-a făcut decât să-i devanseze pe credincioşii „adormiţi“. Ei vor învia la venirea Sa. Cât despre ceilalţi morţi, ei nu vor fi „aduşi la viaţă“ decât mai târziu, pentru a se înfăţişa în faţa scaunului de judecată (Apocalipsa 20.12). Şi numai după aceea totul va fi definitiv supus lui Hristos. După care gândul se pierde în profunzimile eternităţii fericite în care Dumnezeu, în final, va fi totul în toţi (v. 28).Închizând această paranteză glorioasă (v. 20-28), apostolul arată cum faptul de a crede sau de a nu crede în viaţa viitoare determină comportamentul tuturor oamenilor... începând cu al său (v. 30-32). Cât de mulţi astfel de nefericiţi există, a căror întreagă religie stă în aceste cuvinte: „Să mâncăm şi să bem, căci mâine vom muri“ (v. 32)! Ei îşi închipuie că nu există nimic dincolo de mormânt, pentru a se putea scuza de bucuria fără frâu a scurtei lor existenţe, „ca animale din fire, fără raţiune“ (2 Petru 2.12). Cu privire la creştin, credinţa sa ar trebui să-l ţină în stare de veghe, să-l ferească de a se asocia în companii periculoase, să-l împiedice să mănânce şi să bea cu beţivii acestei lumi (v. 33; Matei 24.49). Fie ca tovărăşia Domnului şi a alor Săi să ne fie suficientă până la întoarcerea Lui!

Cu ce va semăna trupul cel nou cu care credinciosul va fi îmbrăcat în glorie? (v. 35). Biblia nu ne satisface niciodată curiozitatea. „Nebunule...“ răspunde ea la toate eforturile imaginaţiei noastre (v. 36). Dacă vă prezint o sămânţă necunoscută, nu-mi veţi putea spune ce fel de plantă va răsări din ea. Tot aşa, nimic dintr-o omidă respingătoare şi decolorată nu ne lasă să ghicim fluturele care-şi va etala reflexiile în toate jocurile de lumină.Pentru a putea asista însă la micile miracole ale germinării sau ale metamorfozei, este nevoie de moartea seminţei şi de somnul nimfei (comp. cu Ioan 12.24). Tot aşa, cel răscumpărat care „a adormit“ va apărea înveşmântat într-un trup de înviere. Ce viitor extraordinar îi este rezervat acestui trup din ţărână, simplu înveliş al sufletului! El va învia „în neputrezire“: moartea nu mai are putere asupra lui; „în glorie“ şi „în putere“: fără infirmităţi şi fără slăbiciune; „trup spiritual“: definitiv eliberat de carne şi de dorinţele ei, instrument perfect al Duhului Sfânt; în sfârşit, el va semăna cu cel al lui Hristos înviat. N-avem noi deja suficiente lămuriri preţioase despre starea noastră viitoare... şi motive să-L glorificăm pe Dumnezeu încă de acum în trupul nostru? (cap. 6.14,20).

Această magistrală expunere a doctrinei învierii ar fi incompletă fără cea din urmă revelaţie, că nu toţi credincioşii vor trece prin somnul morţii. Cei vii nu vor fi nicidecum uitaţi când Isus va reveni. „Într-o clipeală de ochi“ (v. 52) va avea loc extraordinara transformare care va face pe fiecare potrivit pentru prezenţa lui Dumnezeu. Aşa cum, în parabolă, invitaţii la nunta împărătească trebuia să-şi schimbe zdrenţele cu veşminte glorioase (Matei 22), cei morţi şi cei vii vor îmbrăca trupuri de neputrezire şi în nemurire. Atunci victoria lui Hristos asupra morţii, căreia El i-a făcut dovada prin propria Lui înviere, îşi va avea împlinirea grandioasă în ai Săi. Ei bine, ca orice adevăr, şi această „taină“ trebuie să aibă o consecinţă practică în viaţa fiecărui răscumpărat. Speranţa noastră este „sigură“ (Evrei 6.19); să fim şi noi „neclintiţi, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului“. Munca noastră nu va fi niciodată în zadar, dacă este făcută „în Domnul“ (v. 58 care răspunde la v. 32). Chiar dacă niciun rod nu e vizibil pe pământ, ea are roade fără număr în înviere.Capitolul 16 aduce un exemplu de slujbă creştină: colecta din prima zi a săptămânii. Ea are o mare importanţă pentru inima apostolului şi pentru cea a Domnului.

Aceste versete cuprind: ultimele recomandări ale apostolului, câteva ştiri pe care le aduce, precum şi saluturile pe care le adresează iubiţilor lui corinteni. Printre aceştia, el se bucură să recunoască fraţi devotaţi şi demni de respect: Ştefana, Fortunat, Ahaic, pe care îi citează ca exemple (comp. cu 1 Timotei 3.13).Acestor credincioşi din Corint, care nu se preocupau decât cu efectele exterioare şi spectaculoase ale creştinismului, Pavel le-a subliniat succesiv ce motive trebuia să-i determine pe ei să acţioneze:„Faceţi toate pentru gloria lui Dumnezeu“ (cap. 10.31);„Toate să fie făcute spre zidire“ (cap. 14.26);„Toate să se facă aşa cum se cuvine şi cu ordine“ (cap. 14.40);Iar aici: „Toate faptele voastre să se facă în dragoste“ (v. 14).Cu acest cuvânt, „dragoste“, încheie Pavel o epistolă de altfel atât de severă (comp. cu 2 Corinteni 7.8). Fără să ţină cont de partidele care existau la Corint, el afirmă: „Dragostea mea este cu voi toţi, în Hristos Isus“ (v. 24). Totuşi, fiind date aceste ultime condiţii, dacă ar mai fi fost acolo unii care nu-L iubeau pe Domnul, aceia se excludeau singuri de la acest salut, iar venirea Sa lua pentru ei un caracter solemn. „Maranata!“ Domnul vine! Să putem să-L aşteptăm cu bucurie!

clickbible.org